

OCTAVIAN GOGA: MI

Fordította: BRASSAI VIKTOR

Mi nálunk zöld fenyők tövén
selyem füvet kaszálnak,
mi nálunk annyi lepke van
s a házban annyi bánat.
Más országokból a rigók
dojnánk szavára jönnek,
dalok s virágok vannak itt
és könnyek, egyre könnyek

Nálunk az égbolt magasán
a vén nap jobban lángol,
mióta tájaink felett
már nem nekünk világol.
Mi nálunk bánatról mesél
a fák sűrűje nyáron
és bánatot visz a Maros
s a Körös, mind a három.

Nálunk az asszony, hogyha fon,
a rokkát sirva hajtja
és összeölelkezve sír
a legény és az apja.
E meghatódott ég alatt
lágyabban lejt a hóra,
mert könnyel telnek a szemek
a csendes nótaszóra.

Félénkebb itt a lepke is,
ha száll a kék egekbe,
hisz a harmat a rózsatón,
az a mi könnyünk cseppje.
S az erdők, bús testvéreink,
kik sóhajtva remegnek,
azt mondják, hogy az öreg Olt
is könnyektől eredt meg.

Egy álmunk van, sóvár remény,
a szenvedés szülötte,
amelynek bűja nagyapánk
s apánk is sírba vitte.
Időtlen idők óta már,
nyögve nagy terheinkkel,
egy meddő álmodt öntözünk
örökös könnyeinkkel.

1905.